

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 253/09-36

Ústavný súd Slovenskej republiky neverejnou zasadnutím 8. októbra 2009 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Jána Lubyho a Ladislava Orosza v konaní o sťažnosti E. Č., B., zastúpenej advokátom Mgr. P. L., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Zvolen v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 262/2004, za účasti Okresného súdu Zvolen, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo E. Č. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom

Okresného súdu Zvolen v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 262/2004 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Zvolen prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 262/2004 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. E. Č. priznáva finančné zadosťučinenie v sume 500 € [slovom päťsto eur (15 063 Sk)], ktoré jej je Okresný súd Zvolen povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Zvolen je povinný uhradiť E. Č. trovy konania v sume 245,70 € [slovom dvestoštyridsaťpäť eur a sedemdesiat centov (7 401,96 Sk)] na účet jej právneho zástupcu Mgr. P. L., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. IV. ÚS 253/09-24 z 9. júla 2009 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť E. Č. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Zvolen (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 262/2004 (ďalej aj „namietané konanie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka podala 2. decembra 2004 okresnému súdu návrh, ktorým sa ako navrhovateľka v 1. rade domáhala zrušenia podielového spoluvlastníctva k rodinnému domu a pozemkom.

Sťažovateľka uviedla, že ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nebola jej právna vec právoplatne skončená.

Okrem toho, že sa sťažovateľka domáhala, aby ústavný súd podľa čl. 127 ústavy rozhodol, že postupom okresného súdu bolo porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zároveň požadovala tiež prikázať okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietahov. Napokon žiadala, aby jej bolo priznané finančné zadosťučinenie v sume 20 000 € (602 520 Sk) a náhradu trov právneho zastúpenia.

Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. Spr. 765/09 doručeným ústavnému súdu 22. júna 2009, v ktorom sa okrem iného uvádza:

„Pokiaľ sťažovateľka poukázala na prietahy v konaní od 22. 9. 2005 do 4. 1. 2007 t. j. v období rozhodnutia súdu o prerušení konania a v období od 4. 1. 2007 do 12. 8. 2008, išlo v zmysle § 117 ods. 1 O. s. p. o právomoc sudcu, ktorú nie som oprávnená preskúmať.“

Dňa 12. 8. 2008 sudkyňa uznesením nariadila znalecké dokazovanie. Jeho nariadenie patrí do rozhodovacej právomoci sudkyne. Uznesenie bolo po opakovanom doručovaní doručené znalkyni 2. 10. 2008. Znalecký posudok znalkyňa napriek 2 urgenciám zo strany súdu nepodala.

V tejto časti je sťažnosť E. Č. odôvodnená.

V ostatných častiach ju nepovažujem za odôvodnenú.“

K vyjadreniu okresného súdu sťažovateľka zaujala stanovisko podaním doručeným ústavnému súdu 22. septembra 2009, v ktorom stručne uviedla, že *„na podanej sťažnosti trváme v pôvodnom rozsahu“*.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Hodnotením priebehu napadnutého konania do 28. augusta 2006 sa už ústavný súd zaoberal vo svojom rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 347/06 z 31. októbra 2006, ktorým sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Z obsahu sťažnosti a zo súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 15 C 262/2004 ústavný súd zistil v období po 28. auguste 2006 tento priebeh a stav konania:

- právna zástupkyňa sťažovateľky 30. septembra 2006 prevzala zásielku doručovanú okresným súdom (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 133/2006 zo 7. augusta 2006 o odmietnutí dovolania),

- okresný súd uznesením zo 4. januára 2007 rozhodol o pokračovaní v konaní, ktoré bolo prerušené v súvislosti s konaním vedeným pod sp. zn. 13 C 14/05, ktoré bolo právoplatne skončené,

- okresný súd 12. januára 2007 nariadil pojednávanie na 6. marec 2007, ktoré bolo odročené na 24. apríl 2007 s tým, že majú byť k spisu „*pripojené spory, ktoré prebiehajú alebo v minulosti prebiehali medzi účastníkmi konania*“,

- pojednávanie uskutočnené 24. apríla 2007 okresný súd odročil na 3. júl 2007 s tým, že účastníci konania v lehote 10 dní nahlásia mená a adresy svedkov, ktorých navrhujú vo veci vypočuť,

- z úradného záznamu z 2. júla 2007 vyplýva, že „*pojednávanie určené na deň 3. 7. 2007 sa ruší z osobných dôvodov zákonnej sudkyne*“, pričom účastníci konania boli o tejto skutočnosti telefonicky informovaní,

- pojednávanie uskutočnené 30. októbra 2007 okresný súd odročil na 31. január 2008 z dôvodu vypočutia ďalších svedkov,

- okresný súd prípisom z 21. decembra 2007 vyzval právnu zástupkyňu sťažovateľky, aby v lehote 10 dní oznámila, v čom sťažovateľka vidí zaujatosť konajúcej sudkyne v súvislosti so sťažovateľkiným vyjadrením z 12. novembra 2007,

- právna zástupkyňa sťažovateľky podaním doručeným okresnému súdu 22. januára 2008 oznámila, že písomnosť sťažovateľky z 12. novembra 2007 nemá byť chápaná ako vznesenie námietky zaujatosti voči zákonnej sudkyňi, ale iba ako sťažovateľkin pocit z doterajšieho priebehu konania,

- na pojednávaní uskutočnenom 31. januára 2008 sťažovateľka na otázku súdu, aby sa bližšie vyjadrila ku svojej sťažnosti, uviedla, *„že má pocit, že žije 15 rokov v neprávnom štáte a že sudcovia Okresného súdu Zvolen sa vedome rozhodli svojím konaním resp. nekonaním ma utýrať a uštvat' k smrti... Ja si myslím, že toto pojednávanie je iba vypočúvaním svedkov aby sa urobili nejaké úkony a aby nedošlo zo strany súdu k prietahom. Súd sa vôbec nezaoberá podstatou veci...“*. Okresný súd pojednávanie odročil na neurčito z dôvodu predloženia spisu Krajskému súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) na rozhodnutie o námietke zaujatosti sudcov okresného súdu. Spis bol krajskému súdu predložený 14. marca 2008.

- 17. apríla 2008 bol okresnému súdu spis vrátený bez meritórneho rozhodnutia, pretože nebol daný dôvod na procesný postup podľa § 16 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“),

- pojednávanie uskutočnené 15. júla 2008 bolo odročené na neurčito s tým, že bude nariadené znalecké dokazovanie *„z odboru oceňovania nehnuteľností spolu so znalcom z odboru stavebníctva“*,

- okresný súd uznesením z 12. augusta 2008 nariadil vo veci znalecké dokazovanie znalkyňou z odboru stavebníctva, odvetvia pozemné stavby, odhadu hodnoty nehnuteľností a znalkyňi uložil *„vyhotoviť znalecký posudok spolu s vyúčtovaním znalečného v 3 vyhotoveniach v lehote 3 mesiacov od prevzatia uznesenia“*,

- sťažovateľka a jej právna zástupkyňa 19. augusta 2008 dohodou ukončili dohodu o splnomocnení uzavretú na zastupovanie sťažovateľky v napadnutom konaní,

- 2. októbra 2008 sa na okresný súd dostavila ustanovená znalkyňa a prevzala súdny spis spolu s uznesením o nariadení znaleckého dokazovania z 12. augusta 2008,

- 16. januára 2009 bol daný pokyn na urgenciu predloženia znaleckého posudku a vrátenia súdneho spisu,

- z úradného záznamu z 20. januára 2009 na okresnom súde vyplýva, že ustanovená znalkyňa osobne potvrdila, že súdny spis spolu s vypracovaným posudkom doručí okresnému súdu do polovice februára 2009,

- okresný súd prípisom z 27. februára 2009 urgoval vrátenie súdneho spisu ustanovenou znalkyňou a predloženie znaleckého posudku,

- podaním doručeným okresnému súdu 6. marca 2009 ustanovená znalkyňa požiadala okresný súd o predĺženie lehoty na vypracovanie znaleckého posudku s tým, že „*právny zástupca navrhovateľiek*“ jej má doručiť „*relevantné podklady potrebné k vypracovaniu*“,

- okresný súd prípisom z 20. apríla 2009 opakovane urgoval predloženie zapožičaného spisu a znaleckého posudku,

- ustanovená znalkyňa listom z 20. mája 2009 oznámila okresnému súdu, že „*obhliadka nehnuteľnosti za účasti obidvoch strán bola uskutočnená dňa 13. 2. 2009*“, a ďalej uviedla, že „*koncom marca obdržala ešte jeden podklad od právneho zástupcu odporkyne a že vo finálnej fáze spracovania znaleckého posudku došlo ku kolapsu výpočtovej techniky a následnému neštandardnému získavaniu dát*“. Z uvedených dôvodov súdna znalkyňa požiadala okresný súd o predĺženie lehoty na predloženie znaleckého posudku do 8. júna 2009,

- v úradnom zázname z 10. júna 2009 je uvedené, že ustanovená znalkyňa oznámila, že znalecký posudok bude okresnému súdu doručený najneskôr do konca júna 2009,

- ústavný súd na okresnom súde zistil, že znalecký posudok bol okresnému súdu predložený 22. júna 2009 a vo veci bol nariadený termín pojednávania na 15. október 2009.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Sťažovateľka zároveň namietala aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 OSP, ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 druhej vety OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná

povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

1. Predmetom konania pred okresným súdom je rozhodovanie o návrhu s'ťažovateľky (v preskúvanom konaní navrhovateľky v 1. rade), ktorým sa domáha zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam (rodinný dom a pozemky). Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na rozsah dokazovania vyplývajúci zo samotnej povahy veci, ako aj z konkrétnych skutkových okolností daného prípadu (nutnosť nariadenia znaleckého dokazovania) možno vysloviť názor, že predmetnú vec je potrebné kvalifikovať ako skutkovo zložitú. Zároveň je však potrebné uviesť, že doterajšiu dĺžku konania nemožno pripísať na vrub skutkovej zložitosti veci. Právne toto konanie zložené nie je; je súčasťou štandardnej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov.

2. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných priet'ahov v napadnutom konaní, bolo správanie s'ťažovateľky ako účastníčky súdneho konania.

Ústavný súd v priebehu napadnutého konania nezistil také skutočnosti, ktoré by bolo potrebné v súvislosti so zbytočnými priet'ahmi pripísať na ťarchu s'ťažovateľky.

3. Napokon ústavný súd z hľadiska existencie zbytočných priet'ahov hodnotil samotný postup okresného súdu v napadnutom konaní.

Na inom mieste tohto nálezu ústavný súd poukázal na to, že časť priebehu napadnutého konania od jeho začiatku (2. decembra 2004) až do 28. augusta 2006 už vyhodnotil vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 347/06 z 31. októbra 2006, ktorým sťažnosť sťažovateľky namietajúcej porušenie jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy z dôvodu zbytočných prietahov prietahy v napadnutom konaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú, keď v odôvodnení okrem iného uviedol, že „okresný súd vo veci sťažovateľky konal, pričom doterajší priebeh konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 15 C 162/04 nemožno hodnotiť ako taký, ktorý by svedčil o nečinnosti okresného súdu alebo o prietahoch, ktoré majú povahu zbytočných prietahov v jeho postupe, pričom zistil, že rozhodnutie najvyššieho súdu zo 7. augusta 2006, ktorým tento súd odmietol dovolanie sťažovateľky, sa od 28. augusta 2006 doručuje právnej zástupkyňi sťažovateľky“.

Námietky poukazujúce na prietahy v napadnutom konaní vyplývajúce z rozhodnutia okresného súdu z 22. septembra 2005 o prerušení konania ústavný súd považoval za irelevantné, pretože táto skutočnosť bola podrobená preskúmaniu ústavným súdom už v jeho rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 347/06 z 31. októbra 2006, kde k nej zaujal stanovisko, ktoré nemá dôvod prehodnocovať.

Ústavný súd akceptuje názor sťažovateľky o „*neodôvodnenom rozhodovaní o námietke zaujatosti, ktorá nebola vznesená*“, v súvislosti s čím došlo k spomaleniu priebehu konania, pretože krajský súd vrátil okresnému súdu ním predložený súdny spis bez rozhodnutia, keďže podľa jeho názoru „*nebol daný dôvod na procesný postup podľa § 16 ods. 1 OSP*“.

Ústavný súd vyhodnotil ako neefektívnosť v postupe okresného súdu najmä skutočnosť, že znalecký posudok, vypracovaním ktorého bola poverená súdna znalkyňa na základe uznesenia okresného súdu z 12. augusta 2008, bol okresnému súdu predložený až 22. júna 2009, teda takmer po roku od nariadenia znaleckého dokazovania, pričom okresný súd znalkyňi vôbec neurčil trojmesačnú lehotu, v ktorej mala posudok vypracovať a predložiť mu ho spolu s vyúčtovaním znalečného.

Pokiaľ sťažovateľka vo svojej sťažnosti namietala neefektívnosť postupu okresného súdu vo vzťahu k znaleckému dokazovaniu nariadenému uznesením z 12. augusta 2008, túto časť sťažnosti považuje za opodstatnenú aj predsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení k sťažnosti doručenom ústavnému súdu 22. júna 2009.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 262/2004 došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

IV.

Pretože ústavný súd zistil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru okresným súdom, prikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných priet'ahov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľka domáhajúca sa rozhodnutia súdu vo svojej veci.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka žiadala aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 20 000 € (602 520 Sk) z dôvodov uvedených vo svojej sťažnosti. Okrem iného poukázala aj na to, že „v roku 2003 sa na svoj prípad snažila upozorniť hladovkou. Neúspech v konaní, resp. ich trvanie ju naozaj silno traumatizujú. Situácia je pre sťažovateľku silne stresujúca a spôsobuje jej stály psychický nátlak. Neustále hľadá spôsoby, ako by sa legálnym spôsobom dostala k úžitku zo svojho dedičstva, avšak dosiaľ neúspešne.“

Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom najmä na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 15 C 262/2004 a berúc do úvahy konkrétne okolnosti daného prípadu, ako aj skutočnosť, že konanie vo veci prebiehajúce už takmer 5 rokov nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd považoval priznanie sumy 500 € (15 063 Sk) za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o náhrade trov právneho zastúpenia sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku jej právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom advokátom Mgr. P. L. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2008, ktorá bola 695,41 € (20 949,92 Sk). Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1

písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) v sume 2 x 115,90 € (za jeden úkon právnej služby) a 2 x ,95 € režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky). Úhrada bola priznaná v celkovej sume 245,70 € (7 401,96 Sk).

Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. októbra 2009